

Arrest

nr. 109 246 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VERVENNE
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat H. VERVENNE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Keniaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Tinganga in het Githunguri-district (Kiambu County) en te behoren tot de etnie Kikuyu. U bent christen.

U werd op 20 december 1988 geboren in Kiambu. U groeide op en woonde in uw ouderlijke woning in het dorp Tinganga in het Githunguri-district (Kiambu County). U voltooide de middelbare school in 2005. In 2007 verliet u de ouderlijke woning in Tinganga en ving u uw universitaire studies Sales & Marketing aan in het Kiambu Institute of Science & Technology te Kiambu. U leerde begin 2007 Edna

Nyambura kennen die dezelfde studies als u volgde en eveneens tot de etnische groep Kikuyu behoorde en christen was. Jullie werden beste vriendinnen. Edna (N.) hielp u soms uw schoolgeld betalen. Op een dag in december 2007 vertelde Edna (N.) u dat ze verliefd was op u. U had reeds verliefde gevoelens voor Edna maar was bang. U vroeg enkele dagen bedenktijd. Na 2 dagen vertelde u aan Edna dat uw gevoelens wederzijds waren. U begon in januari 2008 een lesbische relatie met Edna (N.). In 2008 vestigde u zich in de studentencampus. U deelde een kamer met 3 kamergenotes. Edna deelde een kamer met één studente op dezelfde campus. U en Edna verborgen jullie relatie gedurende 2 jaar uit angst. In december 2010 besloten u en Edna minder discreet te zijn over jullie lesbische relatie. In december 2010 ontdekten mensen aldus dat u een lesbische relatie had met Edna, er werd over jullie gepraat en jullie werden beledigd door iedereen in het opleidingsinstituut. In december 2010, twee dagen nadat jullie openlijk jullie relatie beleefden, was u met Edna aan het kussen in haar studentenkamer toen haar kamergenote, Ann genaamd, jullie op heterdaad betraptte. Ann ging op de studentencampus rumoeren verspreiden over jullie lesbische geaardheid. Na de betrapping door Ann besloten u en Edna nog openlijker jullie lesbische geaardheid te beleven. Op 20 december 2010 werden u en Edna bij het schoolhoofd, Peter Lawrence, geroepen. Peter Lawrence vroeg jullie van geaardheid te veranderen zoniet de school te verlaten. De avond van 20 december 2010 werd er een staking/demonstratie georganiseerd waaraan de ganse school deelnam. U en Edna zaten neer in de kamer en hoorden mensen schreeuwen. Jullie sprongen weg door het raam en verlieten de studentencampus. U en Edna keerden terug naar jullie respectievelijke ouderlijke woningen in het dorp Tinganga. U besloot open te zijn tegenover uw ouders en te vertellen dat u van school verjaagd werd omwille van uw lesbische geaardheid. Uw ouders waren boos en sloegen u. Op 22 december 2010 kwam Edna met haar moeder naar uw ouderlijke woning. De moeder van Edna beschuldigde u ervan Edna gerekruteerd te hebben in het lesbianisme. Uw ouders geloofden de moeder van Edna. Uw ouders behandelden u slecht en zeiden tegen de buren en dorpelingen dat u lesbienne was. U werd beschimpt door de buren en dorpelingen en zij verweten u dat u immorele activiteiten had die ingingen tegen de regels van uw land. In februari 2011 kwamen de ouders van Edna naar uw woning en beschuldigden zij u er opnieuw van hun dochter geïntroduceerd te hebben in het lesbianisme. Vervolgens ontving u talrijke bedreigende smsjes op uw mobiele telefoon van de moeder van Edna die zei dat u geëlimineerd diende te worden. In maart 2011 verdwenen Edna en haar ouders met een u onbekende bestemming. Op 7 juli 2011 ging u klacht indienen bij de politie omwille van het feit dat u (per sms) bedreigd werd door de familieleden van Edna (N.) die u er van beschuldigden hun dochter te rekruteren in het lesbianisme. Uw aangifte werd genoteerd. Uw ouders ontdekten dat u naar het politiekantoor was gegaan om aangifte te doen. Op 10 juli 2011 was u alleen thuis wanneer u door een u onbekende man werd verkracht. Toen uw ouders 's avonds thuiskwamen en u hen vertelde wat gebeurde repliceerden ze u dat zij de man hadden gezonden om u te verkrachten in de hoop dat u zou veranderen van geaardheid. U besloot hierop uw ouderlijke woning te verlaten. De volgende dag, op 11 juli 2011, verliet u de ouderlijke woning en reisde u naar Mombasa. U verbleef meer dan een week in het Intercontinental Hotel te Mombasa. U leerde een - vermoedelijk Belgische - lesbische vrouw kennen in het hotel, Megen Pauline genaamd, die u Kenia zou helpen ontvluchten. Op 1 augustus 2011 nam u in Nairobi een directe vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij naar België. Op 2 augustus 2011 arriveerde u in België. Op 2 augustus 2011 vroeg u asiel aan. Op 1 april 2012 beviel u te Libramont-Chevigny van een zoon, Jian Joseph (M.) genaamd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: (1) een geboortecertificaat (nr. 222099) op naam van Stacy (M.) uitgereikt op 28 juli 2010 te Kiambu, (2) een politieverslag opgesteld op 7 juli 2011 te Kiambu, (3) een politieverslag opgesteld op 7 juli 2011 te Kiambu, (4) het rapport 2011 Country Reports on Human Rights Practices – Kenya van het United States Department of State op 24 mei 2012, (5) het internetartikel "Sexual refugees" struggle to access asylum van IRIN op 9 juli 2012, (6) het internetartikel Coming out in Kenya opgesteld door Arusha Topazzini (s.d.) (s.l.), (7) een document met verwijzingen naar rapporten van Freedom House, Amnesty International, UN Human Rights Committee en UK Border Agency, (8) een document met een verwijzing naar de activiteit Rainbows United van de vereniging Rainbow House, (9) een fax opgesteld door Chris Noorduin, psycholoog – psychotherapeut CGG De Vest uitgereikt op 10 oktober 2012 te Brussel, en (10) een fax van een geboortakte op naam van Jian Joseph (M.) uitgereikt op 9 juli 2012 te Libramont-Chevigny.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Kenia vreest vervolgd te zullen worden door de familieleden van uw geliefde, Edna (N.) (p. 13), de Keniaanse gemeenschap (p. 13) en uw eigen ouders (p. 13) omwille van uw homoseksuele geaardheid. U voegde hier aan toe dat homoseksualiteit bovendien bij wet verboden is in Kenia (p. 16).

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gesteld bij uw beweerde lesbische geaardheid.

Gevraagd naar de publieke opinie in Kenia over homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS dd. 4 oktober 2012, p. 16) verklaarde u dat de mensen zeggen dat homoseksualiteit immoreel is (p. 16). U voegde hier aan toe dat leden van de Kikuyu-stam – waartoe u behoort (p. 8) – zeggen dat lesbiennes en homo's duivels zijn (p. 16), dat homoseksualiteit slecht is (p. 16), dat homoseksualiteit een immorele en inhumane actie is (p. 16). U ging verder door te stellen dat u christen bent (p. 8) en dat de kerkelijke visie op homoseksualiteit gelijkaardig is aangezien de kerk homoseksualiteit beschouwd als een duivelse en immorele daad (p. 16). U verklaarde voorts dat homoseksualiteit op wettelijk vlak niet is toegestaan in Kenia (p. 16) en dat de eerste minister van Kenia in juni 2011 zei dat homo's en lesbiennes in de gevangenis dienen gezet te worden (p. 16). Volgens uw verklaringen riskeren homoseksuelen in dorpen – naast een gevangenisstraf – tevens verbrand of vermoord worden (p. 16). In dit licht is het dan ook merkwaardig dat u verklaarde dat u op 7 juli 2011 achtereenvolgens naar het politiekantoor van het dorp Tinganga (p. 11) en het politiekantoor van een naburig dorp, Ndumberi, (p. 11) ging om klacht in te dienen tegen de familieleden van Edna omdat ze u, onder meer per sms, bedreigden te zullen elimineren omdat u hun dochter zou betrokken hebben in het lesbianisme (p. 12). Het is in de eerste plaats dan ook verwonderlijk dat u, gevraagd of homoseksualiteit legaal is in Kenia (p. 16) repliceerde dat homoseksualiteit niet is toegestaan in Kenia (p. 16) doch dat u desalniettemin klacht ging indienen omdat u bedreigingen ontving omwille van uw geaardheid (p. 11-12). Ook uit de door u voorgelegde (politie)verslagen die beiden werden opgemaakt op 7 juli 2011 door de Keniaanse politiediensten/autoriteiten (zie informatie in administratief dossier) nadat u klacht ging indienen tegen de familieleden van Edna en die opgemaakt werden naar aanleiding van door u afgelegde verklaringen stellen onder meer "[...] claiming that she is a lesbian and has been engaged to her daughter and they want to eliminate her 4 they continue recruiting her daughter into lesbianism" (zie informatie in administratief dossier). Deze door u uitgevoerde daden (het afleggen van verklaringen bij de Keniaanse autoriteiten) zijn niet in overeenstemming met het door u aangehaalde wettelijk verbod op homoseksualiteit uitgaande van de Keniaanse autoriteiten. Temeer daar u verklaarde dat de assistent chief u repliceerde zich bezig te zullen houden met de zaak en u te informeren indien er schot in de zaak zou komen (p. 12). Indien het in Kenia werkelijk verboden zou zijn homoseksueel te zijn zoals u beweerde (p. 16) zou men toch verwachten dat u niet vrijwillig verklaringen die uw homoseksuele geaardheid bevestigen zou gaan afleggen bij de Keniaanse politiediensten. Tot slot antwoordde u op de vraag "Waarom kan u niet geholpen worden door de Keniaanse autoriteiten?" (p. 31) dat in Kenia en overal in Afrika lesbianisme verboden is (p. 31).

Voorts laat ook uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst sterk te wensen over. Gevraagd of u in Kenia in contact was met bepaalde organisaties voor homo's en lesbiennes (p. 31) verklaarde u dat u naar een organisatie in Westlands wilde gaan doch het niet deed omdat de overheid de organisatie gesloten had (p. 31) maar gevraagd naar de naam van deze organisatie verklaarde u de naam niet te kennen (p. 31). U voegde hier aan toe geen andere homo- en lesbienneorganisaties in Kenia te kennen (p. 31). U kon voorts geen personen bij naam noemen die deel uitmaken van de door u bedoelde organisatie in Westlands (p. 31). U verklaarde naast uzelf en Edna geen andere homo's of lesbiennes in Kenia te kennen (p. 31). Ook op de vraag "Kent u namen van personen in Kenia die openlijk homo of lesbienne zijn?" (p. 31) kon u slechts verwijzen naar de persoon in het door u voorgelegde internetartikel Coming out in Kenya opgesteld door Arusha Topazzini (s.d.) (s.l.), een internetartikel dat u volgens uw verklaringen nota bene in België op een website vond (p. 31). Op de vraag of u ontmoetingsplaatsen voor homo's en lesbiennes kent in Kenia (p. 31) repliceerde u van niet (p. 31). Uw onwetendheid is te opmerkelijker daar u verklaarde reeds op 16 jarige leeftijd ontdekt te hebben dat u op vrouwen viel (p. 17) en bovendien een jarenlange lesbische relatie met Edna gehad te hebben die jullie deed besluiten op te willen komen voor jullie rechten (p. 23). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen weet u dan ook niet te overtuigen betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat diverse vage, weinig overtuigende en weinig verenigbare verklaringen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten op de helling zetten.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u ongeveer 16 jaar oud was toen u besepte dat u zich aangetrokken voelde tot meisjes (p. 17) en u verklaarde in dit verband dat u bang was (p. 17) en dat u het niet kon accepteren aangezien u in de krant las hoe lesbiennes afzien in uw land van herkomst (p. 17). U voegde er aan toe bang te zijn voor de reactie van uw ouders (p. 17). U verklaarde dat u pas voor het eerst met Edna sprak over uw lesbische gevoelens (p. 17) omdat u eerder bang was om uw gevoelens uit te drukken (p. 17). U verklaarde dat u en Edna voorafgaand aan december 2010 aan niemand vertelden dat jullie lesbisch waren (p. 19-20) en jullie lesbische geaardheid geheim hielden (p. 20) tot jullie in december 2010 op heterdaad al kussend betrapt werden door de kamergenote van Edna, Ann – u kent haar familienaam niet (p. 18) - genaamd (p. 20). U verklaarde in dit verband dat Ann gechoqueerd was (p. 20), dat Ann begon te roepen (p. 20) en dat Ann wegliep (p. 21). Gevraagd wat uw reactie was op het moment van de betrapting (p. 20) verklaarde u merkwaardig genoeg “We waren niet bang en begonnen te lachen” (p. 21) hetgeen toch wel een erg opmerkelijke reactie is gezien u eerder beweerde uw geaardheid steeds verborgen gehouden te hebben uit angst. Gevraagd waarom u niet bang was (p. 21) en waarom u begon te lachen (p. 21) kon u hier geen toereikend antwoord op geven en stelde u slechts “We waren elkaar al gewend” (p. 21) hetgeen toch geen verantwoording is voor uw opmerkelijke reactie gezien de door u hoger beschreven visie op homoseksualiteit in de Keniaanse samenleving (cf. supra). Even later verklaarde u echter dat reeds vóór de betrapting mensen uw relatie met Edna hadden opgemerkt (p. 21), mensen reeds vóór de betrapting wisten over jullie relatie (p. 21), mensen over jullie praatten (p. 21) en sommigen jullie beledigden (p. 21) met de woorden dat jullie immoreel waren (p. 22). Gevraagd naar de namen van de personen die u voorafgaand aan de betrapting in december 2010 precies beledigden (p. 22) repliceerde u “Er waren er zoveel, iedereen op school deed het, onze klasgenoten” (p. 22). Opnieuw gevraagd naar namen van personen die u beledigden (p. 22) antwoordde u “Mensen van de school, ze waren niet van dezelfde klas” (p. 22). Wanneer de interviewer van het CGVS opnieuw tweemaal aandrong en achtereenvolgens vroeg “Kent u namen van personen?” (p. 22) en “Kan u details geven over de personen die u beledigden vooraleer u betrapt werd?” (p. 22) repliceerde u slechts “Ik kan geen namen geven want het was iedereen van op school” (p. 22).

Hoewel u eerder verklaard had dat u en Edna besloten openlijk uit te komen voor jullie lesbische geaardheid nadat klas- en schoolgenoten jullie lesbische geaardheid te weten kwamen naar aanleiding van de betrapting door Ann (p. 20) die het nieuws verspreidde op school (p. 21) verklaarde u even later dat u en Edna besloten hadden opener te zijn over jullie geaardheid tegenover uw klasgenoten (p. 22) en dat hierdoor jullie problemen precies startten (p. 22). U lichtte toe dat u en Edna wilden vechten voor jullie rechten (p. 22), wilden aantonen dat lesbisch zijn niet immoreel is (p. 22) en dat jullie vrij wilden zijn (p. 22). U verklaarde dat u enkele dagen vóór de betrapting – eveneens in december 2010 – (p. 22) op publieke plaatsen begon te kussen met Edna (p. 23), zowel in als buiten het appartement kuste met Edna (p. 23), met Edna kuste als jullie in de stad waren (p. 23) en soms zelfs in de klas kuste met Edna (p. 23). Deze verklaringen gaan echter lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen waarbij u beweerde dat u en Edna besloten uit te komen voor jullie geaardheid nadat klasgenoten vernamen over jullie geaardheid naar aanleiding van de betrapting door Ann (p. 20). **De vaststelling dat u geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop de buitenwereld uw geaardheid vernam ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van enerzijds uw lesbische geaardheid alsook de geloofwaardigheid van het door u afgelegde persoonlijke asielrelaas.**

Bovendien kon u het geenszins aannemelijk maken waarom u, hoewel u verklaarde dat u gedurende 2 jaar – van januari 2008 tot december 2010 - uw relatie met Edna angstvallig verborgen hield (p. 22) omdat jullie bang waren aangezien jullie zagen hoe homoseksuelen moesten afzien (p. 22) plots besloten openlijk uit te komen voor jullie geaardheid (p. 22) en zelfs publiekelijk kusten (cf. supra) hoewel u verklaarde dat kussen strafbaar is (p. 32). Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop vroeg wat de reden voor die – plotse – ommezwaai in uw gedrag was (p. 22) stelde u slechts te willen opkomen voor uw rechten, vrij te willen zijn en aan te willen tonen dat homoseksualiteit niet immoreel is (p. 22). Gevraagd of u dan niet bang was uw gedrag – plots – te veranderen (p. 23) repliceerde u wederom dat u wilde vechten voor uw rechten als lesbienne (p. 23) en wilde aantonen dat jullie geen slechte zaken deden (p. 23). Daar gelaten of het publiekelijk kussen een manier is om voor uw rechten als lesbienne te vechten kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u verklaarde op het moment dat u wilde vechten voor uw rechten niet in contact was met andere homoseksuelen en

lesbiennes in Kenia (p. 23) en klaarblijkelijk in het geheel geen kennis heeft van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst (cf. supra). Naar aanleiding van uw verklaringen dat u wilde opkomen voor uw rechten en wilde vechten voor uw rechten (p. 32) wierp de interviewer van het CGVS u op "In Kenia zijn er organisaties die vechten voor de rechten van homo's en lesbiennes? Kent u de namen van deze verenigingen en leiders ervan?" (p. 32) waarop u ontkennend antwoordde (p. 32).

Ook wat betreft de door u aangehaalde staking die op het opleidingsinstituut werd gehouden op 20 december 2010 (p. 24) tegen het feit dat u en Edna publiekelijk kusten en de demonstratie die in het opleidingsinstituut gehouden werd met de vraag aan u en Edna met de homoseksualiteit/lesbische relatie te stoppen (p. 23) legde u weinig geloofwaardige verklaringen af. Hoewel u verklaarde dat het schoolhoofd, Peter Lawrence, u vroeg ermee te stoppen (p. 23), dat de studenten wilden dat u en Edna van school verjaagd zouden worden (p. 24) en dat de ganse school deelnam aan de staking/demonstratie (p. 24) kon u, naast Peter Lawrence, slechts één persoon bij naam noemen die deelnam aan de staking en/of de staking organiseerde (p. 24). U maakte in dit verband gewag van Judy die de staking zou georganiseerd te hebben samen met het schoolhoofd doch u kon de volledige naam van Judy niet noemen (p. 24). Nogmaals gevraagd naar namen van personen die deelnamen aan de staking of demonstratie verklaarde u naast Judy niet meer namen te kennen (p. 25) hetgeen toch merkwaardig is aangezien u verklaarde dat de ganse school deelnam aan de staking (p. 24) en iedereen tegen u en Edna was (p. 25).

Wat betreft uw verklaringen dat u sinds uw terugkeer naar uw ouderlijke woning in Tinganga op 21 december 2010 beschimpt werd door buren en dorpingen aangezien uw ouders rondbazuinden dat u lesbienne was (p. 27) en uw verklaringen dat buren en dorpingen tegen u waren (p. 27) en zeiden dat u immorele activiteiten had die niet waren toegestaan in het dorp en het land (p. 27) kan worden opgemerkt dat u op de vragen "[Geef] Namen van personen die tegen u waren?" (p. 27) en "[Geef] Namen van buren die tegen u waren?" (p. 27) slechts de familie Njoroge kon benoemen (p. 27) hetgeen toch erg weinig is gezien u verklaarde dat iedereen tegen u was indien u in uw dorp buiten ging (p. 27) en mensen op straat u zeiden dat u hun kinderen in het lesbianisme deed gaan (p. 30). Hoewel u verklaarde dat uw ouders de buren en dorpingen op de hoogte brachten (p. 27) kon u op de vraag "Tegen wie zeiden uw ouders concreet dat u lesbienne was?" (p. 27) slechts repliceren dat u geen concrete mensen kon benoemen (p. 27). Opnieuw gevraagd naar concrete namen van personen uit het dorp die u beschimpten (p. 28) en gevraagd welke mensen op straat zeiden dat u hun kinderen in het lesbianisme deed gaan (p. 30) maakte u gewag van een oude man (p. 28 en 30) doch kon u zijn naam niet noemen (p. 28). Even later kon u één persoon bij naam noemen, Mungai, die een winkelier zou zijn die u niet wilde bedienen (p. 28-29) hetgeen toch nog zeer weinig is temeer u verklaarde van 21 december 2010 (p. 26) tot juli 2011 (p. 30) in het dorp Tinganga verbleven te hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die volgens uw verklaringen voortvloeien uit uw beweerde seksuele geaardheid.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u noch uw beweerde lesbische geaardheid, noch de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk. U maakt derhalve niet aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft het door u voorgelegde rapport 2011 Country Reports on Human Rights Practices – Kenya van het United States Department of State op 24 mei 2012, het door u voorgelegde internetartikel "Sexual refugees" struggle to access asylum van IRIN op 9 juli 2012, het door u voorgelegde internetartikel Coming out in Kenya opgesteld door Arusha Topazzini (s.d.) (s.l.), het door u voorgelegde document met verwijzingen naar rapporten van Freedom House, Amnesty International, UN Human Rights Committee en UK Border Agency en het door u voorgelegde document met een verwijzing naar de activiteit Rainbows United van de vereniging Rainbow House kan slechts gezegd worden dat het hier algemene rapporten en algemene informatie betreft die geenszins de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten kunnen staven. Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat (nr. 222099) op naam van Stacy (M.) uitgereikt op 28 juli 2010 te Kiambu en de door u voorgelegde fax van een geboorteakte op naam van Jian Joseph (M.) uitgereikt op 9 juli 2012 te Libramont-Chevigny kan slechts gezegd worden dat uw nationaliteit, identiteit en familieband met uw zoon in het kader van

uw asielaanvraag niet betwijfeld worden. Het door u voorgelegde politieverlag opgesteld op 7 juli 2011 te Kiambu, en het door u voorgelegde politieverlag opgesteld op 7 juli 2011 te Kiambu werden hoger reeds besproken (cf. supra).

Wat betreft de door u voorgelegde fax opgesteld door Chris Noorduyn, psycholoog – psychotherapeut CGG De Vest uitgereikt op 10 oktober 2012 te Brussel kan gezegd worden dat deze fax louter stelt dat u vanaf oktober 2012 zou gaan deelnemen aan wekelijkse psychotherapeutische begeleiding. Deze fax spreekt zich in het geheel niet uit over uw mogelijke letsels en uw psychologische situatie laat staan over de oorzaken die aan de basis ervan zouden liggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster kan zich niet vinden in de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze verwijst naar haar verklaringen inzake de beleving van haar relatie en seksualiteit. Ze benadrukt haar geaardheid en het feit dat zij werd mishandeld en verkracht.

Verzoekster werpt op dat tegenpartij is vergeten na te gaan of er door haar geen afweging werd gemaakt tussen het risico op vervolging vanwege de niet-statelijke entiteiten (familie) en het risico op vervolging vanwege de autoriteiten zelf. Verzoekster legt uit dat op het ogenblik van het neerleggen van de klacht bij de politie het risico op vervolging vanwege haar familie, schoonfamilie en anderen wegens haar geaardheid zwaarder doorwoog dan het risico op vervolging vanwege de autoriteiten. Tegenpartij blijft in gebreke aan te tonen waarom het niet redelijk zou zijn om na ernstige gebeurtenissen, zoals verkrachting en mishandeling, zich alsnog te wenden tot de autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de wetgeving en informatie die verzoekster in haar verzoekschrift aanbrengt dat vervolging op grond van lesbische geaardheid niet *stricto sensu* van de autoriteiten komt. Wettelijk bestaat er wel een verbod hetwelk echter ten aanzien van vrouwen niet al te ernstig wordt genomen wegens de patriarchale cultuur in Kenia. Daarentegen wordt dit wel degelijk als moreel verwerpelijk beschouwd door de Keniaanse maatschappij en worden deze zaken extra-judicieel afgehandeld door de omgeving van betrokkenen (familie). Uit vrees voor vervolging vanwege haar familie en die van Edna en vanwege de dorpelingen zag zij geen andere oplossing dan een beroep te doen op de autoriteiten om zo eventueel de wettelijke straf te ondergaan. Verweerder heeft nagelaten onderzoek te doen naar de wettelijke situatie van lesbiennes en handelde dus onzorgvuldig.

Verzoekster merkt op dat zij leefde in een landelijke omgeving en dat het verwijt betreffende het niet kennen van andere personen in dezelfde situatie of organisaties voor lesbiennes dan ook niet opgaat. Dergelijke relaties worden doorgaans verborgen gehouden en organisaties moeten op hun hoede zijn teneinde niet zelf het slachtoffer te worden van directe aanvallen van medeburgers. In elk geval kon verzoekster aangeven dat zij in juni 2011 in de krant heeft gelezen dat de eerste minister openlijk verklaard had dat homoseksuelen en lesbiennes in de gevangenis dienden geplaatst te worden.

Verzoekster betwist de opgeworpen tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop de buitenwereld haar geaardheid vernam en stelt dat het niet volstaat om verschillende verklaringen uit hun context te nemen en deze samen te leggen om te doen besluiten tot tegenstrijdigheden. Minstens had verzoekster hiermee moeten worden geconfronteerd tijdens het gehoor ten einde uitleg te kunnen verschaffen. Een vergissing in tijdsbestek staat immers niet gelijk aan een tegenstrijdigheid. Voorts merkt verzoekster nog op dat tegenpartij nagelaten heeft verzoekster te vragen nog andere namen te noemen nadat zij enkel de naam 'Njoroge' had weergegeven waaruit bijgevolg niet kan afgeleid worden dat verzoekster niet in staat was om andere namen te geven.

Aangaande de reeds neergelegde stukken van verzoeksters psychologische opvolging heeft de bestreden beslissing gesteld dat hieruit niets kan worden afgeleid aangaande de situatie van verzoekster. Verzoekster legt bijkomende attesten neer waaruit blijkt dat zij omwille van de trauma's ten gevolge van haar verkrachting moeilijkheden heeft naar haar kind toe en hiervoor wordt opgevolgd.

Verzoekster merkt op dat zij op 1 april 2012 bevallen is van haar kind hetwelk verwerkt werd ten gevolge van haar verkrachting welke plaatsvond in juli 2011. De conceptieperiode komt bijgevolg overeen met de aangegeven tijdslijn en er moet hiermee rekening worden gehouden.

Verzoekster werpt op dat het administratief dossier op het eerste zicht geen enkel dienstig stuk bevat. De Keniaanse wetgeving werd niet geverifieerd, al evenmin de concrete situatie voor lesbische vrouwen, noch werden de gegeven verifieerbare feiten gecontroleerd op hun waarheidsgehalte.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat ze ouder is geworden van een zoon die verwekt werd ten gevolge van een verkrachting. Een weigering van het statuut waarbij geen rekening werd gehouden met de situatie van het kind dat verwekt werd door verkrachting van zijn moeder is niet in het belang van het kind, zoals opgenomen in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag van 1989. Evenmin werd rekening gehouden met de "*Guidelines on international protection: Child Asylum Claims under Articles 2(A)(2) and 1F Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*".

2.1.2. Verzoekster werpt in een tweede middelonderdeel op dat zij in ondergeschikte orde aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Op grond van de algemene situatie voor lesbische vrouwen in Kenia moet worden besloten dat verzoekster in de mate dat zij vrijelijk haar seksualiteit beleeft, het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

2.1.3. Verzoekster stelt, in wat zich aandient als een derde middelonderdeel, dat tegenpartij niet betwist dat zij werd verkracht. Verzoekster heeft aldus reeds schade geleden in de zin van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet zodat dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Er worden door tegenpartij geen redenen gegeven dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Gelet op de onderlinge verwevenheid worden het tweede en derde middel samen behandeld.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van zijn geaardheid mag wel degelijk worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de leefwereld van homoseksuelen in het land van herkomst. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekster niet op de hoogte is van organisaties voor homo's en lesbiennes in Kenia, en naast haarzelf en Edna, geen andere homo's of lesbiennes in Kenia kan weergeven en evenmin enige ontmoetingsplaatsen voor homo's en lesbiennes kent in Kenia. Verzoeksters onwetendheid is des te opmerkelijker daar zij verklaarde reeds op zestienjarige leeftijd ontdekt te hebben dat zij op vrouwen viel. Bovendien zou zij een jarenlange lesbische relatie met Edna gehad hebben die hen deed besluiten op te willen komen voor de rechten van homo's en lesbiennes. Waar verzoekster stelt dat zij leefde in een landelijke omgeving, kan verzoekster gevolgd worden in die mate dat haar dorp Tinganga misschien wel als landelijk kan beschouwd worden. Verzoekster leefde echter tussen 2007 en 2010 in Kiambu waar zij haar universitaire studies deed aan het Kiambu Institute of Science & Technology en waar zij ook haar lesbische relatie met Edna heeft beleefd zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich toen niet kon informeren over bepaalde aspecten aangaande de leefwereld van homoseksuelen in Kenia. Het enkele feit dat verzoekster wel kon aangeven dat zij in juni 2011 in de krant heeft gelezen dat de eerste minister openlijk verklaard had dat homoseksuelen en lesbiennes in de gevangenis dienden geplaatst te worden, doet geen afbreuk aan haar verregaande onwetendheid. Dit klemt des te meer aangezien verzoekster, na haar beweerde betrapting, verklaarde te willen vechten voor hun rechten als lesbienne en te tonen dat hun gedrag niet immoreel was (gehoorverslag CGS, p.23).

Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster met betrekking tot een kernelement van haar asielrelaas, te dezen de wijze waarop de buitenwereld haar geaardheid ontdekte, consistente verklaringen zou afleggen. *In casu* heeft de commissaris-generaal echter terecht vastgesteld dat deze verklaringen tegenstrijdigheden vertonen, wat de geloofwaardigheid van de door haar beweerde seksuele geaardheid en van de aangebrachte feiten op ernstige wijze ondermijnen. Verzoeksters argument dat zij zich vergist zou hebben wat het tijdsbestek betreft, bevestigt slechts de tegenstrijdigheid van haar verklaringen, maar kan deze niet vergoelijken.

Verweerder repliceert terecht dat de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zich zou gewend hebben tot de autoriteiten waar zij op vrijwillige wijze verklaringen aflegde die haar lesbische geaardheid bevestigen, alsook dat het evenmin aannemelijk is dat de *assistant chief* zou geantwoord hebben zich bezig te houden met verzoeksters klacht en haar te informeren van het verdere verloop. Voorgaande pertinente vaststellingen moeten gezien worden in het licht van verzoeksters eigen verklaringen. Verzoekster verklaarde immers zelf dat homoseksualiteit niet is toegestaan op wettelijk vlak in Kenia, zodat het dan ook zeer verwonderlijk is dat verzoekster desalniettemin klacht indiende omwille van bedreigingen wegens haar geaardheid en dat de *assistant chief* zonder meer zou geantwoord hebben zich bezig te houden met verzoeksters klacht en haar te

informereren van het verdere verloop. De door verzoekster gestelde daden, namelijk het afleggen van verklaringen met betrekking tot haar lesbische geaardheid voor de Keniaanse autoriteiten en de houding van de *assistant chief* zijn niet in overeenstemming te brengen met verzoeksters eigen verklaringen aangaande een wettelijk verbod op homoseksualiteit uitgaande van de Keniaanse autoriteiten. De verklaringen van verzoekster zijn, los van de aangebrachte informatie, weinig coherent, weinig logisch en weinig aannemelijk. Indien het in Kenia werkelijk verboden zou zijn homoseksueel te zijn, zoals verzoekster beweert tijdens haar gehoor, is het niet aannemelijk verklaringen af te leggen bij de Keniaanse politiediensten die haar homoseksuele geaardheid bevestigen en haar bijgevolg in de negatieve aandacht van de autoriteiten plaatst.

Indien het al aannemelijk zou zijn, *quod non*, dat zij naar de politiediensten stapte en deze diensten haar klacht noteerden en opvolgden dient tevens te worden opgemerkt dat zij aantoonde dat zij zich kan beroepen op de bescherming van de overheden, hetgeen de gegrondheid van haar asielaanvraag *ab initio* ondermijnt.

Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de asielzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Voorts merkt verweerder nog terecht op dat in het medisch attest van 29 april 2013 sprake is van de verkrachting 'die geleid heeft tot de zwangerschap van haar zoontje'. De auteur van dit attest baseert zich echter op de verklaringen van verzoekster voor wat de oorzaak van de omstandigheden van de zwangerschap betreft.

Waar het attest van 25 maart 2013 melding maakt van het feit dat verzoekster moeilijkheden ondervindt in de hechting met haar zoontje, wordt geenszins weergegeven wat de oorzaak hiervan zou zijn, noch wordt er enige link gemaakt met de door verzoekster aangehaalde feiten. Deze door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn dan ook niet van aard om haar geloofwaardigheid te herstellen inzake haar asielmotieven.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de seksuele geaardheid van verzoekster kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen, zoals de beweerde verkrachting, die zij zou gekend hebben nadat zij haar lesbische geaardheid zou hebben openbaar gemaakt. Verzoekster overtuigt geenszins waar zij stelt dat haar kind het resultaat zou zijn van een verkrachting na bekendmaking van haar lesbische geaardheid. Het feit dat de conceptieperiode overeenkomt met de aangegeven tijdslijn houdt geenszins de geloofwaardigheid in van verzoeksters verklaringen aangaande de omstandigheden waarin deze conceptie heeft plaatsgevonden.

Verweerder is terecht van mening dat het verifiëren van de Keniaanse wetgeving en de concrete situatie voor lesbische vrouwen in Kenia maar relevant is in zoverre er geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekster beweerde seksuele geaardheid en de daaruit volgende problemen, *quod non in casu*.

Waar verzoekster verwijst naar de UNHCR-proceduregids en UNHCR-guidelines blijkt dat deze proceduregids en richtlijnen, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

De bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag volstaan inzake de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen een onthoudingsplicht dan wel een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Deze bepalingen kunnen daarenboven geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 duidelijke omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 57/7bis pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond. *In casu* wordt

geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden seksuele geaardheid en de daaruit volgende problemen, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS